

Maria – Elena Szabo

Dilema prizonierului – momente și episoade

2014

În fiecare corp trăiește un prizonier dacă mintea nu-i lăsată să creeze.

Lasă-ți mintea să creeze!

Cuprins

Realități ireale	5	Aiurea în tramvai	21
Pe filmu' meu	8	Percepție fără obiect	21
Fum și bariere	8	Încă o hartă	22
Ploaie de Mai	9	Dincolo de vise	23
Cu de toate	10	La brațul ei	23
Vreau ca tu să vrei	10	Zbor în brațele timpului	24
Așteptări	11	Perdea de ploaie	25
Cioburi lipite	12	Haos	27
Salvare	12	O zi banală	27
Eu cu mine	13	Sunete	28
Analiză	14	Gloria dimineții	28
Te-am găsit într-o seară	15	La psiholog	29
Refugiu într-un zgomot alb	16	În privirea adevărului	30
Puzzle abstract	16	Oroare în sistem	31
Când ea nu te vrea	18	Apariție	32
Ultimele cuvinte	18	La un ceai	33
Suficient de încăpător	19	Doi și un ceai	34
Fals	19	Trei la un ceai	35

Realități ireale

Cât e ceasul? Ce zi e azi? Ce anotimp e? Întrebări care pentru el nu au răspuns...chiar de ar avea, nu ar conta, oricum el este prins în alte gânduri...mai puțin reale pentru cei din jurul său. Dar care "ei" ? Nu există nimeni acolo, lângă el, și totuși discuția este aprinsă:

- De ce nu ai fost atent?! Uite! Ai reușit să pierzi tot! Era așa de greu să o legi? Acum e dusă de valuri în larg...furtuna de aseară sigur a scufundat-o.
- Asta e ! Nu mai pot face nimic...e pierdută...
- Ești nebun ?! Ia barca mea și fugi de caut-o ! Să nu te întorci fără ea !
- Dar tu ai zis...
- Ce am zis?!
- Ai zis că furtuna de aseară sigur a scufundat-o.
- Da ! Am zis, dar nu mai contează ce am zis...
- Atunci nu mai contează nimic! Nu plec nicăieri! Am pierdut-o și mă voi obișnui cu asta...cât de greu sa fie? Plus că îmi pot construi alta...oricum era...
- Oricum era, era a ta !

Își aprinde o țigară...parcă trezit la realitate de ceva, oftează greu, trage cu poftă fum după fum și se așează pe fotoliul confortabil. Parcă se scufundă în el...și în lumea lui interioară, în care pare că timpul nu zboară ci se amestecă armonios cu grave sunete de vioară...

Deschide ochii. Se află tot în camera stramtă și întunecată. Mirosul puternic de mușchi îl face să respire greu și să tușească. Se duce la geamul mic și murdar. Încearcă să-l deschidă... orice efort e inutil. Geamul este blocat. Lesină. Rămâne prizonier într-o lume ireală și totuși fatal de reală.

- Lucian...Lucian ! Trezește-te ! Hai azi...e tarziu !

Se trezește buimac. Habar n-are unde se află...a cui e vocea angelică...

Sângele îi aleargă prin vene, are gura uscată, e plin de sudoare și tremură de frig.

În jurul său decorul se construiește piesă cu piesă ca un puzzle. Într-un final totul prinde formă și culorile parcă sunt prea vii pentru ochii lui, oricum deranjați de lumină.

- Hai somnoroșule ! Hai azi !
- Maya?!?
- Ce ai? Ce te uiți așa la mine? Ai visat urât?
- Maya...dar tu... Unde sunt ?

- Cum: unde ești? În port. În patul tău, în barca ta... cu iubita ta.

Maya zâmbește, îl sărută ușor pe frunte, îl privește fix în ochii lui mari și verzi, apoi își ia un prosop și pleacă.

- Te aștept. Grăbește-te! Vreau să ocup un loc bun pe plajă.

Până să se ridice își mai aprinde o țigară. Încă îi mai tremură mână dreaptă și o ultimă picătură de sudoare i se scurge pe frunte. Își trece mâna stângă prin păr. Se uită prin cameră...toate sunt la locul lor...își amintește cine e, unde se află și cu ce scop. E în vacanță. În Portul Cann, împreună cu iubita lui, Maya, și cu bunul lui prieten, Patric, venit și el cu barca alături de iubita lui Sandra. Stinge țigara deja ajunsă la filtru și iese. Își croiește drum prin dezordinea de pe punte. Ea îl asteapă nerăbdătoare, dar parcă puțin îngrijorată.

- Esti ok?

- Da. Sunt mult mai bine. Hai să mergem să-i luăm și pe Sandra si Patric...

- Ei au ajuns deja...

O apucă de mână și o ține strâns de parcă nu ar vrea să-i mai dea drumu vreodată.

Drumul până la locul stabilit de pe plajă i se pare o eternitate, dar se bucură de el. Zâmbește și respiră de parcă ar face-o pentru prima și ultima dată. Totul i se pare minunat...atât de viu...pescarușii parcă râd doar pentru el, soarele parcă strălucește doar pentru el...iar Maya...ea sigur este doar pentru el.

- Uite că au ajuns somnoroșii !

- Salut, Patric! Bună, Sandra! Cum e apa?

- Nu știu cum e apa...dar berea e cam caldă. Hai să luăm alta!

- Hai în apă Sandra! Uite ce valuri mari!

- Du-te tu...nu vin.

- ok...cum vrei...

Nisipul arde rău, vântului parcă îi este lene să adie, iar coada la bere este interminabilă...Cu toate astea, Lucian e foarte zâmbitor și parcă are o sclipire ciudată în ochi.

- E groaznic de cald azi. Mai târziu ieșim în larg cu barca? Ce zici?

- Ar fi super ok...

- Sandra sigur vrea, mai rămâne să o întrebi tu pe Maya daca are chef de o plimbare. O luăm pe a mea sau pe a ta?

- Nu stiu... vedem noi atunci. Acum tot ce vreau e o bere rece.

După aproximativ o ora ajung în față, își cumpără berile mult dorite și se întorc la locul de pe plajă unde Maya și Sandra îi așteptau.

- Ce bine că v-ați întors...eu si Maya ne gândeam să facem o plimbare.

- Asta ziceam și noi...

- Păi...să mergem !

Nu mai stau pe gânduri și pornesc spre barca lui Patric.

Se aude un ticăit de ceas...

- Băi... al cui ceas ticăie așa de tare?

- Lucian... nu are nimeni ceas la mână.

- Da...dar eu aud un ticăit...

Sună alarma de ceas. E 6:30. Asistenta intră în cameră.

- Hai Lucian! Trebuie să-ți iei pastila!

Cu ochii întredeschiși se ridică, întinde mâna. Asistenta îi dă o pastilă și un pahar de plastic cu apă. Lucian nu are nicio reacție. Miscările îi sunt mecanice, sacadate. Înghite pastila, pune paharul pe măsuta de lângă pat și se întinde la loc în pat.

- Nu , nu , nu ! Nu mai poți să dormi ! Trebuie să te pregatesc. Peste două ore ai o vizită.

- Cine?

- Maya... Săraca... nu știu cum de mai rezistă...

Lucian pare total absent. Privește în gol, își roade o unghie.

- Cine? Cine? Cine?

- Ridică-te!

Asistenta îl ajută să se schimbe apoi îl duce la sala de mese. Lucian își mănâncă micul dejun și nu își explică unde se află. Ce e real și ce nu? Visează iar sau asta îi este viața? O mână îl atinge ușor pe umăr.

- Poftă bună! Pot să mă asez lângă tine?

- Nu ! Eu mănânc singur !

Se întoarce să vadă cine îi deranjează gândurile și masa. Maya îl privește cu lacrimi în ochi și dă să se așeze lângă el.

- Ți-am spus ! Mănânc singur !

- Bine...vorbit când termini.

Maya pleacă să-l caute pe doctorul care se ocupă de Lucian. După câteva indicații ale altor asistente de pe coridor, ajunge într-un final la biroul doctorului și bate puternic în ușă.

- Pot să intru?

- Da, poftim. Ia loc!

- Sunt Maya...

- Știu, știu... Lucian face progrese...

- Vă bateți joc de mine ! A trecut un an și jumătate de când este aici și tot nu mă recunoaște.

- V-am spus de la început. O lovitură atât de puternică... Mă mir că a supraviețuit.
- Și asta vi se pare "viață" ? Să nu știi cine ești, unde ești, cine sunt oamenii din jurul tău...să nu-ți cunosti trecutul, prezentul să-l "traiești" doar ca să nu mori. Asta nu e viață !
- Vă inteleg perfect...domnișoară...realitatea este...
- Sunt sigură că înțelegeți... însă nu veți înțelege niciodată ce se întâmplă în "realitatea" lui !

Pe filmu' meu

Se întâmplă să îmi dau seama că îmi plac începuturile. Și au fost și sunt atât de multe începuturi de filme fără final în cât le-am băgat pe toate într-un singur film că să îmi fie mai ușor. Filmu' meu ? Filmul meu e simplu. Are multe începuturi fără final, deci filmu' meu nu va avea un final. Sunt fel și fel de personaje care apar apoi pleacă în treaba lor căci fiecare cu treaba lui și din când în când cu treaba noastră. Și toate acestea îmi plac la nebunie. O nebunie specifică mie și poate nu numai mie. Sunt și eu, la rândul meu, un personaj în filmele altora, însă filmul meu e al meu și joc rolul principal. Scenariul este incert și în continuă schimbare căci prezentul tocmai a trecut în sunetul viitorului tăcut.

Fum și bariere

Insomnie... oare de ce ? Eu nu aveam probleme cu somnul... Vreau să-mi fie somn ! Vreau ! Și tu îmi spui să dorm... Cum să dorm când se întâmplă atâtea în capu' meu ? Cum ? Nu mai am țigări. De mâine nu mai fumez... Da. Am zis! De mâine nu mai fumez. Am zis de multe ori asta... Nu m-am lăsat de fumat. Am avut doar pauze... pauzele... da... Toți avem nevoie să luăm câte o pauză de la câte ceva... Ce facem în acea pauză? Păi indiferent de pauză, te gândești tot la ceea ce făceai. Adică, eu degeaba îmi iau o pauză de la fumat, că tot o să vreau să fumez o țigară. Deci pe cine păcălim noi aici ? Tot pe noi ! Ne păcălim că nu mai vrem ceva, când în fapt, vrem. Nu că vrem... tânjim. Și când credem că am suferit destul în această pauză impusă de nimeni altcineva decât de noi, când nu mai putem de atâta suferință provocată de dorința a ceea ce ne lipsește, vrem și luăm. În cazul meu, o țigară. Acum... altă treabă. După toată această pauză în care nu fumez, decid să fumez o țigară. Vreau doar o

țigară sau un pachet ? Dacă îmi iau un pachet, îl fumez pe tot. Dacă îmi iau doar o țigară, mă pot pacăli că încă sunt în pauză, dar am fumat și eu o țigară așa... așa am avut poftă, dar nu vreau să mă reapuc de fumat la modul serios. Pe cine mint eu aici ? Pe mine. Eu defapt vreau să fumez. Îmi place să fumez. Și asta o să fac. Nu mă voi lasă niciodată de fumat. Nu mă voi mai minți că mă las de fumat. Și așa în orice altă situație. Pe cine minți? Pe tine. Cui îi pui bariere în calea plăcerii? Ție. Ție și numai ție. Nu trăim mai multe vieți ca să ne permitem luxul de a ne pune bariere și de a ne minți singuri. Destul ne îngrădesc alții libertățile și ne impun fel și fel de norme, condiții, etc. De să nu ne permitem să fim sinceri cu noi? De ce ne mintim că vrem ceva, când știm clar că vrem altceva? De ce să mă mint că nu mai vreau să fumez, când știu clar că vreau să fumez, că îmi place să fumez? Pentru că îmi face rău, ar spune unii. Da... just. Îmi face rău. Dar eu percep ca fiind mai important binele pe care mi-l face, decât răul pe care mi-l face. Așa e în orice dependență: plăcerea primează!

Îmi place să îmi placă.

Ploaie de Mai

A mai trecut un an...o zi...și câteva ore bune de somn. Se întinde, se scufundă parcă în adâncul patului rigid și rece. Fiecare minut trece grăbit, fieru s-a racit... Din neant se aude o melodie. E o piesă veche pe care obișnuia să o asculte în fiecare dimineață când își fuma țigara, își savura cafeaua rece cu mult zahăr. Îi sună telefonul:

- Alo?!

-Îmi lipsești...

- Cine e?

- Maya sunt... Cum te simți? Ești ok?

- Acum m-am trezit... Am ațipit câteva minute...

- Stiu că a trecut mult timp... Mai știi când râdeam în fața blocului, la o bere și o țigară... Era vara...

- Cine ziceai că ești?

- Maya...

-Nu cunosc nici o Maya. De ce mă suni? Ce vrei?

-.....

Un lan de maci. Singur într-o mare roșie, parfumată. Vântul adie, aduce culoarea stranie a

apusului, totul pare că prinde viață. Se strecoară cu grijă printre flori. Ajunge la șosea. Face autostopul. 2 Mai. O zi torida. Perfectă pentru o blățăceală în valuri. Sunt valuri mari. Marea e agitată. Sirene eșuate pe mal. Începe ploaia.

Cu de toate

Intru în cofetărie. Sunt destul de multe prăjituri. Despre unele știu că nu-s bune. Le văd cum sunt și cu ce sunt și știu că nu-mi plac. Or fi bune pentru alți oameni. Mai sunt și prăjituri despre care știu că îmi plac, dar nu am chef de ceva ce știu cum e. Printre toate acele prăjituri văd una care pare gustoasă. Nu am mai mâncat așa ceva. O cumpăr. O iau la pachet. Nu-mi place să mănânc în cofetărie. Ajung acasă. O despachetez și încep să o gust puțin câte puțin. Pare deosebită. Aroma este diferită. blat pufos, fructe, ciocolată, friscă. Banal... Am mai mâncat d'astea. Da... dar ca asta, nu cred că am mai avut. Are ceva deosebit. Nu știu ce. Încep și o înfulec pe nerăsuflăte până ce o termin. Beau apă și mă culc. Adorm cu aroma ei încă proaspătă în gură sperând că dimineață să nu mi se pară banală.

Vreau ca tu să vrei

„Eu nu vreau ca tu să speli vasele. Eu vreau ca tu să vrei să speli vasele.” E dintr-un film. Nu mai știu ce film. Se aplică totuși, în orice situație. Eu nu vreau ca cineva să facă ceva pentru că așa vreau eu, ci pentru că așa vrea să facă. Și ceea ce vrea să facă să și facă și să și fie în rezonanță cu ceea ce eu vreau. E foarte simplu. Nu. Nu-i vorba de manipulare. Nu-i vorba de posesivitate. Nu-i vorba că unu-i mai deștept și unu mai puțin deștept. Este vorba despre ceva ce uneori ne place să credem că există, dar nu există. Nu. Nu-i vorba de iubire, nu-i vorba de empatie. E vorba de ceva ce uneori se stinge și ne amăgim în dorința reaprinderii. Vrem să încălzim o ciorbă sleită, dar nu mai avem gaz în butelie. O mâncăm rece. Ni se-apleacă și o vomităm. Bem ceva. Ne îmbătăm cu apă rece, în zadar căci tot nu trece. Ajungem apoi să mâncăm o prăjitură cu de toate. Nu-i cea preferată. Nici nu stim ce e. Ne place. Ne place atât de mult în cât o căutăm în toate cofetariile. Degeaba. A fost doar o

iluzie. Suntem în aceeași bucătărie. Avem în față aceeași ciorbă rece. Ne este prea foame și suntem prea comozi ca să gătim altceva. Putem comanda o pizza. Ține de foame, dar nu are farmec. Nu-i făcută de tine. Nu are gustul satisfacției. În final... facem un ceai. Îl bem și ne culcam pe o ureche. Poate totuși ne mai păcălim un pic. Dar gândul ne este tot la acea prajitură ce ar putea fi minunată.

Așteptări

Stă ca pe ace. Pare înghețat într-o poziție incomodă de așteptare, pe un scaun de lemn masiv, în mijlocul unei încăperi goale cu pereții pătați de amintiri. Privirea îi este fixată pe ușa întredeschisă. Așteaptă. Stă așa de câteva zile însă nimic nu se întâmplă. Nici el nu știe la ce anume ar trebui să se aștepte. Este clar că ceea ce ar trebui să se întâmple se lasă așteptat. Nu vrea să renunțe. Și-a propus să aștepte ceva ce va aduce o schimbare majoră sau , poate, mai multe schimbări. Ceea ce el nu știe să vadă este cum totul se schimbă în timp ce el stă și așteaptă, înfipt în acel scaun rigid. Totul s-a schimbat: anotimpul, decorul, oamenii...chiar și el...însă nu-și dă seama pentru că a căzut pradă așteptării. Aștește pentru câteva minute. În acest timp ușa s-a închis brusc, făcând un zgomot puternic, dar el nu s-a trezit. Visează. În visul lui așteptarea continuă. Este tot pe acel scaun, cu privirea ațintită pe aceeași ușă. Aude o voce ce îl strigă insistent. Deschide ochii. Ușa se deschide larg și în cameră intră un domn îmbrăcat într-un costum gri la care a asortat o cravată verde.

- Bună, Lucian! Este ziua ta norocoasă! Am venit să-ți dau vestea personal: vei pleca de aici peste două zile. Fă-ți bagajele!

- Nu am nimic de luat de aici. Poate doar de lăsat.

- Cum vrei. Ne vedem peste două zile.

Entuziasmat că așteptarea lui a luat sfârșit, deschide ochii, se ridică, se uită la ușă. Este închisă. Agitat se năpustește asupra ușii. În zadar încearcă. Ușa este încuiată, iar cheia nu e la el. Urlă cât îl țin plămânii, dar nu e nimeni să-l audă. Lovește ușa cu pumnii și cu picioarele. Își ia avânt și se izbeste apoi în ușă, cu speranța că o poate dărâma. Fără rezultat.

- Dați-mi drumu! E vremea să plec de aici! Vreau să plec!

A obosit și se așează pe scaun. De data asta, cu spatele la ușă și cu fața spre geam.

Este toamnă.

Cioburi lipite

Mă enervez adesea și sparg tot ceea ce am: vise, planuri, relații, gânduri, sentimente, emoții, imagini, energii, amintiri. Tot și chiar mai mult decât tot. După ce sparg totul, încep să le aranjez. Toate sunt cioburi amestecate și arată ca un imens puzzle mai abstract decât se poate defini orice lucru abstract. În încercarea mea de a le aranja, mai rău le încurc. Și se întâmplă să le lipesc greșit. Și atunci să vezi amuzament! Iar le sparg. Le sparg căci nu e bine cum le-am lipit. Și iar fac mii de cioburi. Și iar încerc să le lipsesc. Dar cioburile... rămân tot cioburi. Se întâmplă adesea ca ele să-mi vorbească. Să-mi spună cum să le unesc, cum să le lipsesc, căci ele știu mai bine decât mine. Dar eu... eu și orgoliul meu... Nimeni nu știe mai bine decât mine ce e bine pentru mine! Și le lipesc tot cum știu eu. Un puzzle de cioburi lipite gresit... Lipite și sparte la nesfârșit. De departe nu se văd lipiturile. Totul pare un întreg armonios. Doar privind detaliile, poți vedea că totul e pe dos. Țasta este farmecul! Zic eu. Oare cred ce zic? Oare crezi ce zic? Oare voi lipi cioburile corect? Ce este corect? Contează cum sunt lipite? Cioburile lipite, rămân tot cioburi!

Salvare

- E greu de crezut...
- A avut noroc !
- Nu-i vorba de noroc. Medicii și-au făcut treaba și atât.
- Dar cât crezi că va rămâne în starea asta?
- Uite! Dă-l mai tare, să auzim! E știrea...

Un cumplit accident de mașină a avut loc astăzi în jurul orei 15...

- Stirile de la 5 ? Țștia numai știri macabre dau...
- Taci!

... din fericire nu s-au înregistrat alte victime. Autorul accidentului se află internat la terapie intensivă, este în stare critică, medicii spun că nu are șanse...

- Ce tâmpită! Bagă informații neadevărate.
- Na! Că tot voia el să fie vedeta... acum e la TV!
- Cum poți face glume într-o asemenea situație?
- Buna seara! Sunt Doctor Stanescu și ...

- Domnule Doctor să ne spuneți din timp care vă este „onorariul„!

- ... eu mă voi ocupa de Lucian. În primul rând: haideți să ieșim, să-l lăsăm să doarmă.

În al 2-lea rând: eu nu iau șpagă! Măine vom mai face unele analize și vă vom informa cu privire la starea lui.

Să dorm? Cum să dorm? Nu-mi pot mișca nicio parte a corpului. Toată vorbăria lor mi-a amintit de teatrul radiofonic pe care îl ascultam cu mare drag până adormeam, imaginându-mi actorii și decorul. Măcar de aș putea deschide ochii. Sper doar să nu o iau razna. Nu simt nimic, nu văd nimic. E bine că pot să aud ce se petrece în jurul meu. Poate asta mă va ține aici. Sunt eu cu mine, la propriu. Acum măcar voi avea timp să mă gândesc și să analizez mai profund totul. Îmi voi putea imagina totul. La ce folos? Nu mă voi putea exprima. Eu care nu puteam o clipă să stau și să-i ascult pe cei din jurul meu. Eu care vorbeam, râdeam și mă exprimam cu toată ființa mea. Acum... sunt un prizonier în propriul corp, în propria minte.

Eu cu mine

Îmi place să îmi placă. Parcă sunt atât de multe lucruri menite să-mi displacă în cât tot ceea ce fac este să las lucrurile să se întâmple pur și simplu așa cum vor ele. Și ele fac asta. Este tot ce ele vor să facă: să se întâmple așa cum vor ele. Și stau, și le observ. Uneori mă implic, alte ori mă pun în calea lor preconizându-le, dar ele tot cum vor ele fac. Așa că am ajuns să le las în voia lor. Iau de la ele doar ceea ce îmi place. Uneori când merg pe stradă văd tot... acest tot îmi displace. Apoi încep să văd doar ce îmi place. Îmi place noaptea. Rar mai dorm noaptea. Nici ziua nu dorm. Dorm dimineața. Imi place să dorm dimineața. Nu-mi place dimineța. Parcă totul este mult prea agitat. Așa că lucrurile s-au întâmplat în așa fel în cât eu să mă pot bucura de noapte și de zi fără să mai urăsc dimineața, ci să o plac pentru somn. Dimineața visez cel mai frumos. Ador să mă pun să dorm când toată lumea se trezește. Ador să iau liniștită micul dejun când toată lumea este obosită și își mestecă în grabă prânzul. De când las lucrurile în voia lor, totul este mult mai bine. Îmi place să îmi placă lucrurile care îmi plac. Orașul... nu contează care. Orașul ține în viață acea latură a mea care în zbuluciumul ei emană vibrații dubioase. Dar adevărata mea ființă nu se simte confortabil aici. Vrea să plece. Să evadeze. Uneori o scot la plimbare ca pe un câine în lesă. Îi mai scot lesa din când în când. Apoi o cert. O cert căci nu se conformează. Vrea să se întâmple lucruri care încă nu

se pot întâmpla. Nu are răbdare. Așa e ea. O fiară care ar putea rupe orice fel de lanț. De aceea lanțul este imaginar. Pe acela nu-l poate rupe. Nu-i convine, dar așteaptă. Așteaptă și mârâie la mine. Zice că vrea să se întoarcă în natură. Că acolo este locul ei. Nu aici. Zice că vrea să zboare. Că ea are aripi mari și nimic nu o poate împiedica să fie cu adevărat fericită. Am obosit să-i tot repet că toate se vor întâmpla și cum vrea ea, dar nu acum. Am alte treburi acum. Crede că nu-mi pasă de ea. Dar o iubesc. O iubesc căci e parte din mine. O iubesc mai mult decât pe oricare altă latură a mea. O iubesc căci este naturală. Este așa cum vrea ea să fie... Și ar fi și mai minunată dacă aș lăsa-o liberă. Le-am rugat de mii de ori să se întâmple în așa fel în cât să fie și ea fericită, dar mi-au spus de fiecare dată că nu ele hotărăsc. Gândurile hotărăsc. Gândurile decid ce și cum se va întâmpla. Și zic „Păi cum așa? Nu e posibil!.. Ei bine... Da. Și dacă ar fi vorba doar despre gândurile mele, ar fi bine. Dar este vorba despre gândurile tuturor. Așa că... Scumpa mea, te rog să mai așteți până ce toate gândurile vor fi bune.

Analiză

„Învăță să îți scrii durerile pe nisip și bucuriile pe stâncă” Cine a zis asta și cu ce scop? Pentru Lucian nu contează. El ia totul așa cum este și face propria lui interpretare. Poate că asta trebuie să facem toți: să avem propriile noastre interpretări, nealterate de cele ale diverselor autorități (de la părinți până la profesori și mass-media). Însă nu este posibil. Tot ceea ce suntem este expresia bagajului acumulat din bagajele altora. Unii au o sită mai rară, alții una mai deasă... dar toți cernem ceea ce primim, oferim sau luăm. Este ca un dar cu care te procopsești chiar de la naștere și de care nu poți să scapi nici chiar dacă la un moment dat te izolezi. Chiar dacă te duci, să zicem, pe un vârf de munte sau în mijlocul deșertului, tot ai în tine acel ceva. Acel ceva... pentru fiecare dintre noi înseamnă alt ceva. Unicitatea... care dispare dacă nu ai grijă de ea. „Învăță să îți scrii”. Adică dezvoltă-ți capacitatea de exprimare... în raport cu tine, dar și cu cei din jur. „durerile pe nisip” în ideea că durerile nu trebuie să rămână. Ceea ce este negativ trebuie să dispară. Să fie dus cum vântul duce nisipul. Sau... dacă mă gândesc la un țărm de mare, să fie șters de un val, două, mai multe valuri... Drăguț. Însă și durerile au rolul lor... nu trebuie să dispară. Poate e mai bine să le înțelegem și să le acceptăm, să învățăm ceva de la ele. „și bucuriile pe stâncă”. Îmi este clar că o stâncă

este rezistentă... Da, dar și stânca se poate sparge în multe bucăți. Mai depinde și cu ce scrii, că poate vine o ploaie și curăță scrisul de pe stâncă. Ideea este că bucuriile trebuie să rămână nealterate de trecerea timpului.

- Hei! Ce faci? Ce ai rămas așa... cu privirea în gol?

-Bună! Mă gândeam la ceva.

-Lucian, mă uimești! Ai început să gândești?

-Nu mai râde ca o isterică! Încercam să analizez o situație pe care tu oricum nu ai putea să o înțelegi.

-Pune-mă la încercare !

-Uite : „Învață să îți scrii durerile pe nisip și bucuriile pe stâncă,,

-Lucian... tu vrei să mă duci la mare... Ce draguț! Mergem doar noi sau îl suni și pe Patric?

-Nu aveam asta în plan. Dar ok. Mergem. Să mai uit de lumea asta.

Te-am găsit într-o seară

N-am știut că te voi găsi din întâmplare, dintre atâtea flori, tocmai pe tine. Mi-ai distorsionat realitatea, așa cum nimeni și nimic nu ar mai fi putut să o facă. Nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că mereu îmi e teamă să mă avânt în necunoscut. Cu tine n-am avut nici o reținere în a mă lăsa în voia întâmplării. M-ai purtat pe văi și munți. Mi-ai arătat că realitatea poate fi și altfel decât o știam. Am urcat și am coborât cu tine zeci de trepte și treptat am aflat. Am aflat că ești un lucru minunat. Splendoarea ta albastră... Te voi căuta și nu te voi mai lăsa să ieși din realitatea mea iar eu voi intra în realitatea ta. Așa cum e ea - distorsionată.

Refugiu într-un zgomot alb

Zgomotul alb al culorilor din acest puzzle mă face să tresar. Oftez și înghit în sec. Aș vrea să mai pot să vărs măcar o lacrimă. Nu pot. Acest refugiu nu-mi dă voie să plâng. Mă face să râd, să cred, să dansez, să visez așa cum îmi place. Visul diurn e tot ce mai am. Mai aprind o țigară și o savurez desenând în fumul ei imaginea amintirii tale. Nu mi-e dor de tine. În egoismul meu, mi-e dor de mine. Așa cum eram lângă tine. Revin dincolo de marginea cercului și mă așez la o masă triumfiară. Aici sunt doar eu cu mine. Cad pradă filmelor din capul meu și creez scenarii fantastice. Și iar același zgomot alb care mă scoate din film. Realitatea. Dureros de plăcută. Contradicție. Uitasem cum e. Uitasem cum sunt. Sunt un copil. Un copil speriat care are nevoie de un refugiu. Îmi dau două palme și zic „Acum ești mare!”. Sunt? Sunt destul de mare să pot fi singur și sigur? Desigur că sunt! Dar ador să copilar. Până când? La nesfârșit! Copilul este nemuritor în efemeritatea vieții. În acest zgomot alb, copilul râde chiar dacă eu plang. El râde mereu căci râsul este scutul lui. Un scut colorat cu praf de curcubeu. „Privește cerul!” citesc pe un zid murdar când străbat orașul. Ridic privirea și zâmbesc. Cerul... brăzdat de avioane, păsări și câțiva nori printre care Soarele îmi aruncă un zâmbet fals zicând „Mai e mult până la vară”. Îmi văd de drumul meu. Ocolesc guri mari cu colți deși și ascuțiți. Cobor și urc, sar și râd. Râsul este tot ce am mai frumos când nu mai am nimic. Nebunie? Probabil că da.

Puzzle abstract

- Te găsesc așa cum te-am lăsat de dimineață când am plecat. Ești bine?
- Da Maya. Sunt bine. Nu vrei să chemi și doctorul să vadă dacă sunt bine?
- Doar întrebam. Te văd din ce în ce mai preocupat de trecut. Nu cred că este bine.
- Adu-ți aminte că la externare, chiar doctorul a zis că ar fi bine ca o perioadă să fac exerciții de memorie. Ei bine, vreau să văd ce și cât îmi amintesc uitându-mă la pozele astea vechi.
- Da Lucian... o perioadă... în astea 5 luni de când ai fost externat, altceva nu ai făcut decât să stai tu cu tine. Și m-am săturat eu de când tot ascuți piesa asta!

Cum ar putea să mă înțeleagă? Ea nu știe prin ce am trecut. Nu știe că spitalul ăla m-a îmbolnăvit. O lovitură la cap. Amnezie. O perioadă de 2 ani de stat printre nebuni și acum,

întors printre alți nebuni. Nu vreau decât să vorbesc cu mine. Cu acel Eu pe care l-am pierdut pe drum. Dacă ar putea să înțeleagă...

- Uite! Știi ce îmi spune poza asta?

- Că erai un copil ca toți ceilalți din clasa ta. E o poza de grup. Erai cu ai tăi colegi. În ce clasă erai?

- Eram clasa a4a. Poza asta îmi spune multe... îmi spune că pe atunci visam la niște lucruri mărețe pe care între timp am încetat să le mai cred mărețe deoarece am auzit cuvântul „pueril,, și m-am uitat în DEX.

- Și asta ar trebui să fie o tragedie? Toți avem planuri abandonate sau neîncepute. Este ceva normal să ne schimbăm perspectivele, ideile, dorințele, nevoile, etc. Se numește „maturizare,,.

- Da! Poza asta îmi transmite doar cuvântul ăsta pe care îl urăsc. Uite poza asta! Majoratul... ce veseli eram! Toată veselia mi s-a stricat când un amic mai mare decât mine mi-a spus: „Acum ești matur. Va trebui să fi responsabil,,.

- Pai... și nu e așa?!

- Mi-e dor de mine! Ce nu înțelegi?

- Nu poți întoarce timpul, nu poți să trăiești în trecut, nu poți să te mai conduci așa cum te conduci când erai mic! Știi asta destul de bine. Ai văzut și tu consecințele comportamentului tău. Dacă nu făceai numai tâmpenii, nu se mai întâmpla accidentul pe mare. Și toți eram fericiți.

- Tu ai vrut la mare... Tu ai vrut cu barca. Tu ai fost mereu cea importantă, ale cărei dorințe trebuia să le îndeplinesc.

- Bun! Dacă îmi spui asta după atâta timp în care ți-am fost alături și mă rugam să te faci bine...

- Mi-am revenit pentru că am vrut, nu pentru că te rugai tu la Dumnezeuul tau!

- Te las să te calmezi... Vorbește în continuare cu pozele tale! Văd că te înțelegi mai bine cu ele decât cu mine.

- Ele măcar îmi spun ceva!

Am uitat cine sunt... Sunt tot eu. Însă, unde este acel Eu care știa exact ce vrea și avea certitudinea că pot deși nu știam ce e aia „certitudine,,. Toate pozele îmi vorbesc. Nu despre trecut, ci despre adevăratul eu nealterat de griji, dileme și informații inutile. Mi-e dor de mine.

Când ea nu te vrea

Ești la un pas de a te arunca în brațele ei. O privești adânc în ochi. Îi spui din priviri tot ce simți. Ea știe că nu minți și că nu mai vrei să te scalzi în tristele amintiri. O rogi să vină la tine, dar nu te vrea. Singurul mod în care o poți avea este să te duci tu la ea, dar îți lipsește curajul. Privirea ți-o respinge aruncându-ți ochii în lacrimi seci și pline de dorință. „Ești un laș!”, îți spui în minte, privești spre nori și cauți să ai mai multă voință. Te aduni și meditezi asupra dorinței tale. În acest timp, ea pleacă în lumea ei sperând să n-o mai chemi și ia cu ea norii de pe cer. Orbit de soare îi cauți privirea în curcubeu, dar nu o mai găsești să-i spui că n-o mai vrei căci știi că dincolo de ea totul pare un nimic și că nu ești încă pregătit să-i cazi în brațele reci.

Ultimele cuvinte

Eu sunt, tu ești, el / ea este, noi suntem, voi sunteți, ei / ele sunt. Învățăm asta la școală, în clasele primare. Dar continuarea? Complexitatea? Răspunsul la întrebarea „cine sunt?„ este prea greu pentru a ni-l da cineva. Trebuie să descoperim singuri, în timp, continuarea la „eu sunt,, , „tu ești,, și așa mai departe.

Cine sunt eu ? Sunt copilul părinților mei, nepotul bunicilor și al unchilor și al matusilor, vărul altor nepoți etc. Adică sunt parte din familie. Familia mea... care este în același timp și familia altora. Deci și tu ești parte din familie, și el și ea și noi și voi și ei și ele, toți suntem o familie. Până aici nu mă deosebesc cu nimic de restul. Cine sunt eu? Sunt vecin cu cei ce locuiesc în apropierea mea. Deci toți suntem vecini. Sunt cetățean al țării în care m-am născut și trăiesc, ca și restul oamenilor. Sunt parte a societății. Dar cine sunt eu? Cine ești tu? Cine este el / ea ? Cine suntem noi? Cine sunteți voi? Cine sunt ei / ele? Ei bine... Părerea mea este că răspunsurile pot fi infinite atâta vreme cât posibilitățile sunt infinite, situațiile sunt infinit de diferite. Răspunsurile variază în funcție de context.

Suficient de încăpător

Ce facem cu lucrurile, gândurile, ideile, situațiile (și lista poate fi infinită) care nu ne trebuiesc ori care ne fac rău? Încercăm să ne descotorosim de ele. Să le aruncăm, zic. Unde?

Așa aiurea pe stradă, precum un necivilizat? Nu! Nu așa! Și atunci umblăm cu acel gunoi în mână până ce găsim un coș de gunoi, marcăm un coș de 10 puncte și ne vedem de drum liniștiți. Simplu. Cu cele enumerate mai sus plus multe altele, este mai dificil pentru unii, printre care și pentru mine. Dificil pentru că eu nu uit. Eu nu pot lăsa în urmă urmele urmărilor. Însă am început să caut în mintea mea un așa zis coș de gunoi în care nu să arunc ci să așez cu grijă acele „lucruri„. Sunt atât de multe... mă gândesc că poate nu are rost să le stochez într-un coș de gunoi ci să le dau drumu să curgă în abis. Da! Nemărginirea abisului este suficient de încăpătoare pentru toate cele care sunt și cele care vor urma. Doar așa cred că aș putea să devin așa cum mă vor toți: calmă, zâmbitoare, liniștită, împăcată cu mine. Doar dacă mă scutur de tot ceea ce este negativ ca și când mi-aș scutura haina de stratul de zăpadă așezat pe mine mergand printr-o ninsoare deasă. Însă eu nu vreau să arunc nimic. Căci totul este al meu. Și doar ideea de „al meu„, , mă face să le țin chiar dacă nu-s tocmai bune. Au fost, sunt și vor fi ale mele așa cum și cele pozitive îmi aparțin. Toate adunate înglobează ceea ce eu sunt. Sunt așa cum sunt. Cu bune și prea multe rele. Ar însemna să mă arunc pe mine cu totul în abis, nu doar părți din mine. Prin urmare: prefer să privesc acest coș de gunoi în minunata lui goliciune. Un coș de gunoi gol reprezintă faptul că nu am gunoaie de aruncat și că prețuiesc tot ceea ce am, tot ceea ce sunt. Să accepți că poți recicla și să și faci asta, este mult mai greu decât să cauți un coș de gunoi în care să arunci sau să te arunci.

Fals

Crezând că tot ceea ce îl înconjoară este spre binele lui, Lucian acceptă situația. Se lasă pradă mișcărilor necontrolate pe care a ajuns să le creadă ale lui. Crede cu tărie că tot ceea ce face, zice, gândește și simte este doar al lui și creat în întregime de el, în mintea lui.

Lângă el, pe bancă, se așează o femeie. Nu e nici prea tânără, nici prea bătrână...în fapt...pare că nu are vârstă. Își așează cu mare grijă rochia lungă până în pământ, oftează și îl privește în ochi.

- E timpul să mergem, Lucian.

- Și dacă vin cu tine...o să fie alt fel? Ce garanție am? Nici nu știu unde vrei să mă duci.

- Nu eu hotărâsc destinația... Vei fi judecat, ca toți ceilalți.

- Diferența e că eu pot alege, încă, dacă să vin sau dacă să mai rămân.

- Datoria mea este să îndrum...
- Nu! Eu cred că datoria ta este să culegi suflete, nu să îndrumi. De ce nu îmi arăți drumul spre mine? Singurul drum pe care îl știi este cel spre judecată. Nu, mulțumesc! Mai bine rămân aici!
- Drumul spre tine doar tu îl știi... sau... ar trebui să-l știi... dar din moment ce după atâta timp ești încă aici...
- Nu știu cum am ajuns aici. Deși fizic nu puteam decât să aud ce se petrece, am încercat să rămân ancorat în realitate. Până ce ai aparut tu! E numai vina ta! Tu m-ai adus aici, tu să mă duci înapoi!
- Nu eu! Nu eu te-am adus...
- Dar cine ?
- Doctorul... A hotărât să-ți administreze ceva care să te adoarmă definitiv.
- Adică sunt mort?
- Nu... încă nu... Dar nu mai poți face nimic. Ești complet rupt de realitate. Corpul îți este hrănit prin perfuzii, respiri și îți bate inima datorită unor aparate.
- Știu! Știu asta... Am avut un accident de mașină. E numai vina ei! Dacă nu mă enerva așa de rău, nu plecam în goană și nu făceam accident. Totuși... nu înțeleg. Eram perfect conștient de realitatea în care mă aflam, până ai venit tu. Și mă enervezi... semeni cu ea! Ești insistentă ca ea! Dar și frumoasă ca ea...
- Da... Este mai simplu atunci când iau forma persoanei iubite... Le este mai ușor oamenilor să mă urmeze. Dar tu chiar îmi creezi probleme.
- O să gădesc o cale de întoarcere! Nu vin cu tine! Ai înțeles? Nu vin! Nu o să vin niciodată!
- Lucian... orice final reprezintă un nou început.
- Dispari!

Aiurea în tramvai

- Domnisoară, poftiți vă rog, urcați!

- În ce direcție merge ?
- În direcția în care doriți dumneavoastră.
- Nu cred. Tramvaiul merge pe șine. Nu poate merge decât pe șine și este posibil să nu fie șine acolo unde vreau eu să merg.
- Da, domnisoară. Așa este. Însă știu că vrei să afli dacă acest tramvai te poate duce la destinația dorită.
- Nu am altă treabă, așa că aș putea să mă plimb un pic. Mi-ar prinde bine să mă plimb.
- Nu este o simplă plimbare. Vă rog să aveți grijă.

Urc fără să îmi pese unde mă duce acest tramvai. Mă așez lângă un tip simpatic. Începem să discutăm. Râdem, povestim. Ne simțim minunat. Nici nu știu câte stații am mers. Nici nu contează. Mă plimb. La un moment dat trebuie să cobor căci nu-mi place să merg prea mult fără să știu unde merg. Plimbarea s-a terminat. Coboară și el cu mine. Mă conduce în stația de troleibuz. Vine... îl ratez... nu din cauza lui. Din a mea. Nu voiam să plec. Mai stau un pic și vine altul. Mă urc în el și mă îndrept spre casă. Poate ne vom mai întâlni vreodata așa... aiurea în tramvai.

Percepție fără obiect

- Tot ceea ce ne înconjoară este format din imagini subiective ale lumii obiective.
- Ai putea descrie în detaliu asta?
- Da. Poate că pot.
- La ce te referi când spui „tot ceea ce ne înconjoară”?
- La tot...
- Ce reprezintă pentru tine „tot” ?
- Tot. De la aer până la pereții ăștia și mobilierul din biroul tău... vaza cu flori... tot.
- Înțeleg că te referi la lumea în care trăim, la mediul în care ne dezvoltăm. Așa este?
- Nu ! Nu mă refer strict la obiecte, vietăți, plante...
- Și oameni...
- Nu !
- Oamenii nu fac parte din acest „tot” ?

- Nu... Nu fac parte din el. Ei l-au creat. Noi creăm ceea ce ne înconjoară.
- O parte... Partea materială. Animalele și plantele nu sunt făcute de om.
- Ba da!
- O parte... Da... Cele făcute în laboratoare. Însă...
- Nu ai înțeles! „Totul” nu ar reprezenta un „tot” dacă noi nu l-am crea. În sensul că acest „tot” este diferit pentru fiecare dintre noi. Fiecare și-l face așa cum vrea sau cum poate, îl ia gata făcut de alții, îl moștenește... pot fi mai multe variante.
- Să înțeleg că te referi și la ADN și la legi scrise și nescrise și la bunuri materiale...
- Nu doar atât... Mă refer la „tot” ca fiind ceva alcătuit din ceea ce consideră fiecare că este un „tot”. Pentru tine ce înseamnă „tot” ? Ce înțelegeai când ți se spunea „Mănâncă tot din farfurie!”, „Îmi place totul la tine.”, „Am făcut tot ce am putut.”, „Am făcut totul pentru tine.”, „Am învățat tot pentru examen.”, „Era toată lumea acolo.”, „Totul este fără rost.”, „Totul este minunat.”... Pentru fiecare dintre noi, „tot” înseamnă cu totul și cu totul alt ceva. Acum înțelegi? Înțelegi de ce mă simt ca un animal sălbatic captiv într-o cușcă?

Înacă o hartă

- Ai încercat de două ori. Ce te face să crezi că a 3-a oară o să fie bine ?
- Dar nici nu cred că o să fie bine... așa cum nu cred nici că o să fie rău. Ce o să fie , aia o să fie și vom mai vedea ce și cum pe parcurs.
- Să înțeleg că pleci la drum fără hartă și fără planuri ?
- Marile descoperiri nu s-au făcut cu harta în față. Hărțile au apărut în urma descoperirilor. Cât despre planuri, ele nu dispar ci doar se transformă. Și având deja două hărți, știu unde m-au dus și unde mă pot duce dacă le urmez. Așa că nu le voi urma.
- Ai luat în considerare faptul că ar putea să fie doar o iluzie ?
- Da. Și de ar fi să fie doar o iluzie... ce-mi pasă? Din toate mă aleg cu ceva.
- Deci urmărești câștiguri ?
- Nu. Nu urmăresc câștiguri. Urmăresc reciprocitate. Ofer, primesc...

Dincolo de vise

Lumini, umbre, culori, parfum și ceva pierdut în fum. Rămas blocat în amintiri - căci asta este tot ce a mai rămas - se afundă pe zi ce trece în tăcerea unui ultim urlet lăuntric. Pășește cu pași apăsați peste tot ceea ce înseamnă „ființă ratională,.. Umbrele pun stăpânire pe emoții. Emoțiile devin culori. Culorile se scaldă în luminile orașului. Ceva îl trezeste. Un parfum. Parfumul rămas întipărit în subconștient. Îl simte adânc în căile nazale. Este parful ei. Acel parfum care odinioară îl liniștea. Parcă îi simte până și gustul. Gura i se inundă. Pupilele i se dilată. Pofa animalică pune stăpânire pe el. Simte dorinta apăsătoare de a o revedea, de a o îmbrățișa și de a-i simți gustul, parfumul și culoarea... Sentimente înșelătoare. Căci totul este doar emoție. Ajuns acolo unde nimeni nu-l mai vede. Stă ascuns și își dă jos măștile cotidiene. Singurătatea este singura lui iubire. Prima lui iubire. Iubirea de sine. Dă foc ultimei țigaretă. Privește fumul. Acel fum în care totul se pierde și totul se reclădește. E greu să reclădești totul doar din lumini, umbre, culori și parfum... E greu când acel ceva rămâne pierdut în fum.

La brațul ei

Nașterea mi-a fost nuntă. Cum așa? Puteți interpreta în multe sensuri asta. Deja ați și făcut asta, în câteva secunde. Deja vă gândiți la ceva sau la mai multe „cevauri,.. Vă zic eu imediat cum stă treaba. Se întâmplă într-o joi să mă nasc și eu pe această lume. Vedeți voi nuanța asta „să mă nasc,.. De parca m-am născut singur. Întrebăm adesea „ pe cât te-ai născut?„ de parcă ne naștem singuri, așa din neant. Dintr-un mare nimic, brusc ne naștem. Păi... reiau ideea. Se întâmplă într-o joi ca o femeie (mama mea) să mă nască. Deci am fost născut. V-am plictisit deja cu lucruri pe care le știți, dar eu voiam doar să expun nuanța acestei expresii „m-am născut,.. Bun, ideea este alta. Mult mai interesantă, zic eu. Încă de la nașterea mea, ea a venit să mă cunoscă. Și dacă voia doar asta, era bine. A venit și s-a căsătorit cu mine fără ca eu să am un cuvânt de spus. A profitat de faptul că eram mult prea mic pentru a înțelege ce se întâmplă. Și asta a fost. Acum merg la braț cu ea peste tot. Nu mă

slăbește deloc. Mă urmărește oriunde m-aș duce. Mă pândește la fiecare colț. Când eram mic nu prea avea ea treabă cu mine, dar cu cât înaintez în vârstă cu atât se apropie mai mult de mine și mă ademenește cu fel și fel de lucruri care îmi devin vicii și mă apropie de ea. Ce vrea? Vrea să fiu doar al ei. Și o mai privesc în ochi așa din când în când să nu se simtă singură. Nu sunt un om rău. O înțeleg perfect, pe cât îmi este de posibil să fac asta. Oricum perfecțiunea nu există. Dar ea se crede perfectă. Mda... nu știu ce să zic. Nu o cunosc prea bine. E din altă lume. Și asta o face să se simtă bine, chiar foarte bine. Adoră faptul că niciunul dintre ai mei nu o cunoște. O știe din vedere, din auzite, din povești, mituri și altele. Apuci să o cunoști, te ia în brate și atunci nu mai esti om. Gata! Când ea te îmbrățișează începe transformarea. Marea transformare. În ce? Nu știu și nici nu mă grăbesc să aflu. Da... e o simpatică. Merg la brațul ei, dansez cu ea, o privesc în ochi uneori și ea îmi zâmbește cald.

Zbor în brațele timpului

Fluturi de diamant,
Aripi de dantelă neagră,
Fluturate personaje, în grabă,
Flutură în lumea întreagă
Cioturi de dantelă neagră.

Nu știu nici începutul, nici continuarea... cât despre final, chiar nu am habar. Tot ce știu sunt frânturi din prezentul inexistent. M-am trezit pur și simplu. Atât de pur încât totul îmi pare mizer și atât de simplu încât până și cuvântul „simplu,” îmi pare complicat. În pădurea asta plină de uscăciuni, alerg în căutare de minuni. Toate sunt minciuni. Zăresc o lumină dincolo de acest pârâu sec. Mă îndrept spre ea. Apropiindu-mă remarc o siluetă. Nu este foarte înaltă și totuși este. Corpul ei firav strălucește ca un diamant. Smaralde îmi par că sunt adânc îngropate în privirea ei. Chipul îi este senin ca cerul într-o zi călduroasă de vară ce așteapta ploi sărate ca marea. În vânt dansează șuvițele de păr mătăsos și fin precum nisipul deșertului. Rămân încremenită în fața ei admirându-i nu doar corpul ci și imensele aripi. Asemenea aripi nu a mai văzut nimeni niciodată. Greu de imaginat. Greu de pus în cuvinte această frumusețe nemărginită pe care o posedă minunatele ei aripi de dantelă neagră. Am ajuns la sursa acelei lumini pe care o zărisem. Este o simplă oglindă în care mă privesc. De

aproape văd mai bine. Dantela nu e neagră. Este indigo. Aripile nu-s chiar atât de mari. Sunt doar până la granița dintre cer și univers. Rama acestei oglinzi pare mai veche decât timpul. Este atent sculptată în lemn de nuc. Stratul de argint s-a cojit pe ici pe colo, dar frumusețea impunătoare a rămas. Nu mă pot abține și ating rama cu o mângâiere lină ce se continuă ușor pe luciul oglinzii. La atingerea mea, deși atentă, oglinda s-a spart în zeci de mii de cioburi și așchii. Odată cu acea oglindă a disparut și minunata ființă de diamant cu aripi indigo, ce păreau dantelă neagră. Padurea a dispărut și ea. Nu știu unde. Mă aflu într-un parc în care copacii respiră cu greu aerul orașului. Orașul sparge oglinzi și omoară ființele de diamant. Le rupe fără milă minunatele aripi de dantelă neagră. Le face să pară simple personaje fluturatică, trecând în grabă prin viață. Fluturând ciaturile aripilor, își poartă durerile de spate târându-se pe coate căci nu mai pot să zboare.

Perdea de ploaie

- Nu puteți face asta!
 - Domnisoară, sunteți rudă?
 - Nu.
 - Soția lui?
 - Nu.
 - Înțelegeți că nu se mai poate face nimic! Ne puteți pune în legătură cu rudele lui?
 - Nu are pe nimeni.
 - Atunci, vă veți ocupa dumneavoastră de cele necesare?
- Deschid ochii. O văd. Mă apucă strâns de mână.
- Hai să mergem, Lucian!
 - Nu vin. Nu vezi că plouă?
 - Și când ai venit ploaia. Ploaia nu te-a împiedicat să vi. De ce te-ar împiedica să pleci?
 - Nu vreau să plec.
 - Nu te mai vor.
 - Nici eu pe ei. Sunt sătul să zac aici, dar nu vreau să plec pe ploaie. Nu putem aștepta? Poate se oprește.
 - Se va opri. Într-o zi își va da seama că plange degeaba.

Mă trezesc brusc. Sunt în duș. Apa e ca o ploaie rece de Mai.

- Maya! Ai oprit centrala?

- Nu. Ne-au oprit gazele. Nu am mai plătit facturile de patru luni.

Mă bag în pat langa ea și o strâng tare în brațe. Este caldă. Parcă niciodată nu a fost atât de caldă.

- Lucian... eu m-am gândit mai bine și... nu mai pot continua. Nu te mai pot aștepta. Cât să te aștept?

- Atât cât este nevoie.

Mă ridic și plec. În urma mea plouă.

- Domnisoară, v-am adus o lumânare.

- Nu-i nevoie. El nu crede în asta.

- Cum vreți.

- Lucian... te-am așteptat și te voi aștepta atât cât este nevoie. Dar ei nu înțeleg. Te implor, Lucian. Te implor, trezește-te!

Plânge și suspină lângă mine. O aud. O vad. O simt. Parfumul ei îmi intră pe nări până în creier. O ating ușor pe mână. Se uită la mine cu ochii ei mari și verzi. Zâmbește tâmp. Așa zâmbește ea.

- Sunt aici. Nu vreau să plec.

Rămâne mută de fericire. Infirmiera mă vede și cheamă toată suflarea din spital să vadă minunea.

- Da. Sunt aici! Nu vreau să plec pe ploaie.

Haos

Mi-am agățat visele în crengi de vișin necopt. Am stins totul cu o înghițitură de vin roșu și am aprins culoarea prea pală ca să mai poată lumina calea nepavată și neumblată de pașii altor turme lipsite de urme și cicatrici mari sau mici pierdute undeva pe aici. M-am scufundat în adâncul albastrului puțin verzui din ochii unui smintit deloc lipsit de maniere și am pus miere căci zahăr nu mai era și ceaiul frigea. Am încercat să pășesc atent într-un sentiment latent și lent s-au scuturat florile. Petale mi-au curs înaintea pașilor grăbiți, frunze au ars până în zori și în apus s-au spus cuvinte nerostite în gesturi și privirea lui s-a întors într-a ei nemărginire cruntă.

O zi banală

- Ce vrei să facem azi ?
- Nu știu.
- Vrei să mergem în parc?
- Am putea face asta.
- Spune-mi ce vrei. Ai stat rupt de lume mult timp. De când te-au externat nu ai ieșit din casă. Mă gândeam că poate ar fi ok să ieșim să ne plimbăm.
- Nu știu ce vreau. M-am obișnuit să fiu singur. Să am doar amintiri. Nu sunt pregătit pentru realitatea pe care o înfrunt acum. Când eram în comă am avut momente în care simțeam că totul este real... apoi mă trezeam la realitate și nu mă puteam ridica, nu puteam să mă mișc. Am avut fel și fel de trăiri. Nu ai putea înțelege.
- Înțeleg perfect. Am fost acolo, cu tine, tot timpul.
- Ce ai fi putut tu înțelege privind un om aflat în comă? Nu vedeai decât corpul meu zăcând. Nu auzeai decât aparatele, nu-mi auzeai gândurile. Nu-mi vedeai trăirile.
- Știu mai mult decât crezi tu că știu și înțeleg mai bine decât ai tu impresia că înțeleg. Am fost cu tine, așa cum am mai spus, tot timpul.
- Maya, nu te juca cu nervii mei! Încetează să mai crezi ca le știi pe toate! Nu ai habar cum e să fi prizonier în propria minte.
- Vei înțelege într-o zi că am fost lângă tine în acea temniță. Fă ce vrei! Eu ies să mă plimb.

Sunete

- Ce e zgomotul ăsta?
- Muzică! Nu simți ritmul?
- Muzică? Nu aud nici pian, nici chitară, nici tobe și nici vioară. Cât despre saxofon ori contrabas nici pomeneală. Și-mi lipsește o voce care să învie cuvintele... Asta, ce se aude acum, nu-i muzică! E gălăgie!
- Și totuși dansezi... ai cam băut...
- Ba... deloc !
- Ai luat ceva?
- Nimic artificial...
- Nu-mi explic. Nu agreezi acest ,, zgomot ,, și totuși dansezi. Cum vine asta?
- Îmi imaginez alte ritmuri, sunete și acorduri...
- Îți imaginezi? Cum îți poți imagina muzica? Muzica o auzi...
- Da! Ai zis bine! O aud, nu o ascult. În mintea mea ascult alt ceva.

Gloria dimineții

În gloria unei dimineți apune tot ce este mai puțin bun, culorile prind viață, formele devin fluide, sunetele devin muzică... dimensiunile nu mai țin cont de timp și spațiu... iar când efectul trece, totul revine la forma inițială care te-a determinat să ieși din ea. Așa că mai vrei... pentru că îți place. Pentru că îți place să îți placă... pentru că în albastrul acestei flori te simți bine... simți că evadezi... În realitate, esti tot un prizonier. Un prizonier al propriei tale ființe, un prizonier al societății, al sistemelor și nu în ultimul rând al viciilor... Dar e frumos să evadezi, să creezi, să te plimbi în tine... Să te găsești pe o bancă sub un copac, la malul unei bălți. Să te uiți la tine și să te întrebi : ce faci aici?

La psiholog

- Dacă nu era Maya nu știu ce aş fi făcut. M-a ajutat mult şi încă mă ajută. E lângă mine mereu. Uneori mă scoate din minţi, este insuportabilă, dar îi sunt recunoscător.

- Descri-o, te rog. Cum este? Cum se comportă?

- Să o descriu fizic ?

- Să o descri aşa cum îţi vine acum în minte.

- Are ochii verzi. Cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

- Ca ai tăi ?

- Da. Ca ai mei. Asta îmi place foarte mult.

- Înţeleg. Ce altceva poţi spune despre ea?

- Este mai ancorată în realitate decât mine. Eu am avut perioada în care am fost în comă şi am trăit mai mult în imaginaţie şi amintiri. Şi acum îmi joacă mintea feste. Ştie clar ce e de făcut şi când. Însă parcă uneori îmi ordonă să fac ceva. Asta nu-mi place. Îmi place când e jucauşă, când e plină de viaţă, dezinvoltă. Eu nu mai sunt aşa. Eram aşa...

- Să înţeleg că Maya este aşa cum ţi-ar plăcea ție să fi?

- Cam aşa ceva. Din unele puncte de vedere. O admir. A rămas la fel, în ciuda tuturor dificultăţilor. A ştiut mereu să rezolve totul.

- Ce mai poti spune despre ea din punct de vedere fizic ?

- Este frumoasă.

- Multe femei sunt frumoase...

- Da. Este cât mine de înaltă, degete subţiri şi lungi, părul lung şi catifelat, pielea sensibilă şi ochii verzi... Iubesc ochii ei.

Pentru câteva secunde se stinge lumina apoi se aprinde. Lucian se găseşte întins pe un trotuar rulant. Se ridică buimac.

- Domnisoară, scuză-mă te rog. Unde duce acest trotuar ?

- La gară.

- Care gară?

- Gara de Nord.

- Și cum pot face să mă întorc? Nu știu ce caut aici și nici nu vreau să merg la Gara de Nord.
- Dar la care gară vrei să ajungi?
- Nu vreau la gară.
- Nu se poate așa ceva! Toți trebuie să ajungem la o gară. Mai gândește-te un pic. La care gară vrei să ajungi?
- Nu vreau să ajung nicăieri. Nici nu știu unde sunt.
- De unde te-ai urcat?
- Habar n-am.
- Cum te cheamă?
- Lucian. Pe tine?
- Maya. Încântată de cunoștință.
- Da... Tu unde te duci ?
- Acolo unde te duci și tu. Suntem pe același trotuar rulant.

În privirea adevărului

Niciun strop de rouă. Soarele strălucește de parcă furtuna nu ar fi existat aseară pe aceste meleaguri mizere, pline de goliciune și de nevoia unei ploii acide care să curețe totul. În surdina, parcă o voce lăuntrică îl cheamă să intre în acea cafenea îmbâcsită de tutun și plină de pahare goale la care oameni lipsiți de măști se închină și se înclină clătinați în acorduri de chitări și tobe.

- O cafea, te rog!
- Cu lapte sau fără?
- Cu lapte. Merci.

Amarul unei dimineți mult prea zgomotoase, turnat într-o cafea cu lapte și prea puțin zahăr, îl trezește într-o mireasmă ce aduce puțin cu dulcele-acrisor gust al zmeurei. Sorbindu-și cu poftă cafeaua, cade pe un gând ce are să-l urmărească mult timp de acum

înainte. Un gând parcă ce a coborât din univers în mintea lui, în ideea de a-l sâcâi. Privește podeaua apoi în jurul său urcându-și privirea pe tavan. Pare că tavanul se deschide, oferindu-i posibilitatea de a vedea până la granița dintre cer și stele. Se avântă în căutarea originii acelui gând sâcâitor. După parcurgerea unui drum lung și obositor, ajunge pe o planetă ce pare virgină și primitoare. Uimitor este faptul că după ce a dat ocol planetei observă că pe întreaga ei suprafață este același tip de climă și același tip de vegetație și nu a întâlnit nicio vietate. Printre toate minunățiile de plante, întâlnește una pe care o recunoaște. Mirosul ei tare și înțepător este inconfundabil. Paleta de culori din jurul său pare cu mult mai vie decât orice altceva de pe planeta lui natală. După câteva ore de hoinărit, ajunge în fața unui templu. Așa crede el. Crede că este un templu. Ușile mari, din lemn masiv, ce au sculptate fel și fel de însemne neînțelese de el, îi stârnesc curiozitatea și dorința de a trece dincolo de ele. Dorința devine de necontrolat. Pășește mai aproape de ușile masive și acestea se deschid spre interior, parcă poftindu-l cu căldură să intre. Cu pași mici și nesiguri, uitându-se atent în dreapta apoi în stânga, intră. Ușile rămân deschise iar lumina ce pătrunde face ca totul să sclipească în jur. Uimirea îi este mare când observă în capătul încăperii un cufăr fără lacăt. Se apropie de el. Acest cufăr îi pare că este de pe planeta lui natală. Nu are nimic deosebit. Niciun însemn, nicio gravură, nimic. Se așteaptă totuși să fie ceva în el, îl deschide cu o mișcare bruscă. Este gol.

- Vă mai aduc ceva?

- Mulțumesc. Nota, te rog!

Oroare în sistem

Ne naștem fără dinți și sistemul ne învață să ne arătăm colții.

Ne naștem goi și sistemul ne îmbracă în uniforme.

Ne naștem să trăim și sistemul ne învață că pentru viață trebuie să plătim cu viața.

Ne naștem într-un sistem care nu este propriul nostru sistem și dacă încercăm să ne facem unul atunci suntem judecați, condamnați și întemnițați.

Ne naștem prizonieri ai sistemului.

Prea puțini sunt aceia dintre noi care se nasc pentru a încerca o evadare din lanțurile sistemului în care sufletul se zbate.

Poate din când în când unul mai răzbate.

Bate ceasul fix de ora de plecare dintre morții vii ce-mi sunt vecini de suferință.

Voi evada ! Căci asta este o lume în care n-aș aduce pe lume un oarecare. E care pe care pentru o lingură de mancare.

E o lume în care spiritul moare călcat în picioare de cele materiale, cotidiene, virtuale.

E o lume în care puțini mai simt soarele cum răsare.

E o lume în care pământul și apa au o singură valoare exprimată în prea multe parale.

E o lume în care focul nu mai încălzește, ci arde suflete măturate de vântul ce cândva le mângâia într-o adiere.

E o lume în care natura e ucisă în sinuciderea spiritului cu fiecare clipă de nepăsare.

Apariție

Ciudat este faptul că nu există niciun decor. În jurul lui doar spatiu multicolor în care predomina un albastru deschis. O întâlnire amicală, firească, dar cu ceva rețineri.

- Maya mi-a vorbit mult despre tine. Îmi povestea fel și fel de lucruri. Nu o ascultam cu atenție. Însă acum, aflându-te în fața mea, îmi vin în minte toate cele spuse de ea. Parcă te-aș cunoaște de dinainte să mă nasc. Ești exact așa cum îmi spunea ea.

- Si cum spunea ea? Sunt curios să știu ce îți povestea.

- Uneori nimicuri... Însă avea momente în care îmi impunea parcă să cred că exiști și că te voi cunoaște.

- Crezi că se întâmplă să ne cunoaștem pentru că așa a zis ea?

- Nu... Cred că am ajuns să ne întâlnim pentru că este firesc să fie așa și pentru că îmi doream să te întâlnesc.

- Sunt așa cum îți imagineai?

- Esti așa cum mi te-a descris ea și nimic mai mult sau mai puțin.
- Dragă Lucian, eu sunt așa cum mă vezi tu, nu așa cum ți-a zis ea.
- Iar eu te văd așa cum știu că ești, dragă Orion.
- Îmi lipsește Maya. Mai știi ceva despre ea?
- Din pacate, nu. Refuză să-mi mai vorbească.
- Va știi că ne-am întâlnit și te va căuta ea.
- Sper să fie așa.

La un ceai

- Mda, normal că ne-am intalnit. Nu se putea întâmpla alt fel. Este normal să ai nevoi pe care să vrei să le satisfaci.
- Asta dacă vorbim despre nevoi normale. Ce sunt nevoile normale? Nevoi impuse de niște norme. Însă dacă am vorbi despre nevoi naturale... nimic nu ar mai fi normal.
- Cine stabileste granița dintre normalitate și natural?
- Nu-i vorba de granițe. Cele două nu-s „entități”, îngrădite. Ele coexistă pur și simplu. Din dorința omului de a transforma totul în norme, uităm ceea ce suntem. Nu suntem normali. Suntem naturali. Însă, treptat ne îngropăm până peste cap în normalitate.
- Deci natural înseamnă deviant?
- Nu. Devianța înseamnă abatere de la norme. De la acele norme general stabilite de majoritate.
- Bun. Deci ce e natural, nu este deviant?
- Oooooooo, ba da! Și încă cum! Pentru că acea majoritate vrea să elimine naturalul din viața tuturor și să impună normalul. Acel normal încadrat frumos în parametrii. Acel normal pe care cei slabi vor ajunge să-l considere natural. Așa că... mândrește-te că ești natural!
- Și tu?

- Eu o să domin. Eu devin din ce în ce mai nemuritor pe zi ce trece. Trăiește-ți viața ta naturală cât mai poți!
- Îmi pare rău că așa stau lucrurile...
- E normal să-ți pară rău!

Doi și un ceai

- Cum e când iubești? E natural sau e normal?
- Unii ar spune că este normal. Iubești „pentru că...”. Atâta timp cât ai un motiv sau mai multe pentru care iubești, este normal să iubești. Doar iubirea necondiționată este naturală. E greu să distingi între cele două. Adesea oamenii nu știu ce simt.
- Dar să nu mai iubești? Cum este?
- Nu există „să nu mai iubești”, dacă iubirea este naturală. Dacă este condiționată de ceva, atunci, normal că în lipsa a ceea ce o condiționează, iubirea dispare.
- Dispare? Eu credeam că nimic nu dispare, nu moare, totul se transformă.
- Poți spune și așa.
- Da...
- Ma uimește totuși ceva. De ce tu, care ești natural, mă întrebi pe mine, un normal, niște lucruri pe care ar fi trebuit să le știi în mod natural. Ești mai puternic decât mine și totuși atât de slab.
- Lasă asta! Mai vrei un ceai?
- Nu, mulțumesc.

Trei la un ceai

- Ne bucurăm că ni te alături la această masă. Nu-mi plăcea să văd latura asta de masă goală.
- Da... este totuși o masă interesantă, de la care nu mi-ar fi plăcut să lipsesc.
- Normal că este interesantă. Este o masă triunghiulară. Mesele normale sunt dreptunghiulare, pătrate, rotunde ori ovale. Este o masă fix pentru trei. Atât de naturală...
- Zici tu... Eu sunt convins că pot sta la această masă mai mult de trei personaje. De ce să ne limităm la trei? Oricând putem improviza.
- Să sperăm că nu va fi nevoie. Nu-mi place înghesuiala.
- Și totuși lumea se înghesuie să te privească, să te admire, să te îmbrățișeze. Dragă, e rar un artificial ca tine, cum să nu-ți placă înghesuiala? Îmi pari mai normal decât mine care sunt un normal, și asemănarea ta cu un natural este izbitoare. Mă fascinezi. Spune-ne despre tine!
- El? Să semene cu mine? Niciodată nu va fi nici măcar pe sfert din cum sunt eu!
- Hei! Nu te agita! Ține-ți natura în frâu!
- Nu am venit să ne certăm.
- Normal că nu. Așa este el... e în natura lui să fie natural.
- Sarcasmul tău...
- Spune, artificialule! De ce ești atât de plăcut de oameni? Toți spun că ești chiar mai puternic decât un natural și chiar foarte aproape de a deveni normal în totalitate. Am auzit zvonuri cum că vei deveni 3 în 1. Cum poți fi și natural și normal și artificial în același timp?
- Ei bine... asta nu ține de mine. Eu sunt pur și simplu artificial. Ceea ce vor ei să facă din mine sau cu mine, este treaba lor. Eu îmi văd de ale mele.
- Fantastic! Auzi! Artificial să fie natural și normal. Habar nu ai de capu' tău!
- Scuză-l pe amicul meu. Știi și tu cum e natura... Acum plouă, acum e soare.
- Toate au un sens, un rost. Toate au cauze și efecte. Natura este singura ce păstrează echilibrul între toate. Vine un artificial și îmi strică el starea! Dacă nu aș avea bun simț, acum m-aș ridica de la masă.

- Normal că ai face asta.
- Incetează să-mi mai spui că aş putea fi normal sau că sunt normal sau că aş face ceva normal! Tu eşti normal, nu eu!
- V-ati gândit că poate noi toţi suntem ceea ce suntem văzuti că suntem? Ce suntem noi acum? Trei personaje care stau la o masă triumphiulară şi vorbesc. Ce contează ce suntem şi cum suntem? Hai să ne bem ceaiul în linişte!
- Nu-mi mai trebuie niciun ceai. Şi nu înţeleg de ce bem din aceeaşi cană. Nu mi se pare deloc natural să bem din aceeaşi cană.
- Nu? Dar animalele nu se adapă din acelaşi iaz? Mai degrabă, aş putea spune că nu este normal. În mod normal fiecare are cana lui. Tu ce crezi?
- Mie îmi este totuna. Nu mă deranjează să împart cu voi. Îmi face chiar plăcere. Mă ajută să învăţ cum să fiu ca voi.
- Tu, dragă artificialule, nu vei putea fi în vecii vecilor natural!
- Nu... nu ar putea în adevăratul sens al cuvântului, dar ar putea deveni normal, ceea ce mie mi-ar conveni căci nu aş mai fi singur, iar în timp ar putea fi confundat cu lejeritate cu tine, ceea ce în ochii lor ar fi cât se poate de natural.
- Sunt nişte proşti! Niciodată nu vor mai putea face diferenţa dintre noi trei.
- Da. Eu sunt artificial, tu natural iar tu normal. Dar în ochii lor suntem acelaşi lucru. Suntem un întreg. Alt fel de ce am fi băut din aceeaşi cană la masa asta triumphiulară?